

Krigsministeren: Som Grund for det nærværende Lovforslags Tilblivelse er det blevet anført, at man ikke har benyttet de Midler, som Børnepligtsloven af 1849 frembyder til en hensigtsmæssig Udvikling af Krigsvæsenet, idet det dog tillige er blevet anerkjendt, at Krigsforholdene tildeels have været til Ginde derfor. Hvad der derimod ikke synes at være blevet tilstrækkelig anerkjendt, er, at der til enhver hensigtsmæssig, naturlig Udvikling hører den fornødne Tid. Den ærede Rigsdagsmand har engang paa andre Forhold anvendt den Sætning, at Udviklingen ikke burde foregaae i Spring (Tscherning: Hør!), men derimod være jævnt fremadskridende; og dette gjælder tilvisse ogsaa om de Forhold, der ere tilfede ved Hærvæsenet; men i nærværende Forslag handles der om en Forandring af Principer, og disse bør man, efter min Mening, deels ikke lettelig og deels ikke pludselig og uden tilstrækkelig Overveelse forandre; thi det medfører en Bakken i Maskinens Gang, som kun kan virke skadeligt. Derimod er det unegteligt, at vi nylig have afsluttet en Periode, som i mange Retninger har ydet os en rig Erfaring; jeg siger, det er unegteligt, at vi nylig have afsluttet den, og det er derfor rigtigt, at vi paany drøfte alle de vigtige Spørgsmaal, der staae i Forbindelse med Landets Forsvarsvæsen, og at vi navnlig revidere den bestaaende Hærvorganisation. Det er nu ikke Thinget ubekjendt, at Arbejder i denne Retning ere i Værk, og det tør ventes, at Resultatet af disse vil kunne forelægges Rigsdagen ved dens næste Sammentkomst. Jeg skulde derfor meget ønske, at man vilde lade nærværende Forslag hvile, indtil dets Bestemmelser samtidig med en paany revideret, fuldstændig Organisationsplan kan blive Thinget forelagt.

Tscherning: Det var mig meget hjært

at høre den ærede Krigsminister just referere mine egne Udtryk; man skal ikke springe, men derved har jeg ikke sagt, at man ikke skal krybe, jeg har endnu mindre sagt, at man skal blive staaende stille, og at man udelukkende skal leve af Haabet. Med Hensyn til de Forandringer, som stilles os i Perspektiv, maa jeg gøre opmærksom paa, at vi længe have haabet. Jeg har den fuldeste Overbeviisning om, at den nærværende ærede Krigsminister har den fulde Villie og jeg er overbevist om, at han mere end de fleste Andre i Hæren har Øyne til at frembringe Noget, som kan blive fremlagt for Thinget som en Heelhed; men efter de Forhandlinger, der have fundet Sted heri Thinget, tvivler jeg meget om, at denne Heelhed vil blive holdt indenfor saadanne Grændser, at den ved sin første Fremtræden vil kunne finde Bifald. Der er den største Sandsynlighed for, at Forhandlingen om den endelige Ordning af Hærvæsenet vil medtage en lang Tid. Den Forsmag, vi her under Finanslovens Behandling have havt paa Ting af den Art, og hvortil jeg bestandig kommer tilbage, viser noksom, hvor stor en Forskjel der er imellem deres Opfatningsmaade, som selv staae i Hæren, og deres, der er nødt til at betragte det udenfra, fra det politiske Standpunkt, fra det finansielle Standpunkt, og fra Befolkningens Standpunkt. Den ærede Minister og hans Forænger have flere Gange hentydet til, at en Commission var nedsat. Jeg behøvede igrunden om alle disse Commissioner kun at hentyde til det, vi have sagt om Kirkeforsamlingen, for at gøre Thinget opmærksom paa, hvor lidet heldigt det er at lade Commissioner af en saadan eenfædig Art faae anden Betydning end den, de have som en os ubekjendt Raadgivning for de ansvarlige Ministre selv.